

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: Digte 1885-1908. - 1918

Citation: Aakjær, Jeppe: "Digte 1885-1908. - 1918", i Aakjær, Jeppe: *Digte 1885-1908. - 1918*, Gyldendal, 1918-19, s. 236. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-aakjaer01val-shoot-idm139725296295856.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Digte 1885-1908. - 1918

MORGENDUGG .

Gal nu min Hane, Dagen er nær,
kjølige Kjær
drager sit Vejr,
Solkuglen stiger til Gjøgernes Kuk
af Morgendugg.

Højene svømmer paa Dampe i Dans,
Kløver i Krans
spiller i Glans;
Straalerne leger til Kildernes Kluk
i Morgendugg.

Klokkerne dangier med stigende Klang,
Rugen i Vang
svajer sin Svang.
Bonden paa Toften opsender et Suk
i Morgendugg.

Vinden begynder sin spøgende Dont,
Møllen faar tront,
Vingen gaar rundt;
Løget paa Mønningen slipper med Buk
sin Morgendugg.

Bien paa Brættet gi'r Lyd som i Graad,
Vingen er vaad -
Blomsten er vaad;
tvætter saa Snuden for Gaarsdagens Fnug
i Morgendugg.

Lammet i Dalene strækker sin Rad,
patter saa glad,
napper et Blad.
Pelsene damper paa Bede og Buk
af Morgendugg.

Dugg over Eng saa er Høslet en Fest;
slæng nu din Vest,
saa gaar det bedst;
Stænglerne styrter for Leernes Hug
i Morgendugg.

237

Se hvor det ligger i Ædelstenskjær
Tage og Trær,
Marker og Kjær!
Landet og Vandet - Alverden er smuk
i Morgendugg!

½ 1906 .

DEN FØRSTE LÆRKE .

Den første Lærke, den første Lærke!
vort Hjerter jubler i Dagens Sol.
Den første Lærke, den første Lærke!
Den Syge drejer sig i sin Stol.
Den første Lærke, den første Lærke,
skjønt Sneen skeler fra Grøften op;
den første Lærke - det første Mærke
paa Vejen mod Rosens første Knop!

½ 1906.

BONDEVISE .

Jeg lagde min Gaard i den rygende Blæst,
hvor Bakken hun skraaner mod Sønder,
hvor Græsset gror højt om min skjæggede Hest,
hvor Viberne ruger, og Lærken er Gjæst -
for Lærker er, hvor der er Bønder.

Dér spættes min Ager hver evige Vaar
af alle de friskeste Blommer,
og Vinden den stryger min Rug ad dens Haar,
og Dræet det hvirvler som Røg om min Gaard,
og Bierne surrer om Sommer.

Der vader de Kvier i blankeste Strand,
mens sirligt de løfter paa Halen,
og Tøsen hun lokker og kalder fra Land,
og Solen den glimter i Mælk og i Spand,
og Byggen den skyder en Alen.

238

Der rinder de Dage i Sommer og Tø
med alt, hvad den Bonde maa gjøre;
for Føllet vil klappes og Faaret ha' Hø,
Smaaspurve fra Taget mig friter om Frø,
og Grisen vil klø's bag sit Øre.

Her har jeg min Lykke, her har jeg mit Hjem,
her har jeg mit Kald og min Kvinde;
har Ploven og Ageren trættet hvert Lem,
tyst glimter et Skjær mellem Pilene frem;
da tænder *hun* Lyset derinde.

Der gaar som en varmende Strøm i mit Sind
ved Arnelysenes Kalden;
hjem nikker mit Spand i den krydrede Vind;
hos *hende* jeg sætter til Skiven mig ind,
mens Øgene gumler i Stalden.

2/4 1906.

Æ GAMMEL SMED .

OG her kommer a med mi Hywl og mi Kjep
og mi Hej-hej-ha og mi Haah -
og hwis I vil skink mæ en jenle bette Sep,
saa blywer mi Øwen saa glaad.

Saa skal a fortæel jer en Krumm om mæ sjel
og mi Hej-hej-ha og mi Haah -
hwordan a kam hen aa slaa Tysker ihjæl
og sjel kam saa skamle te Skaad.

- I faromgoddaw drøw a Verden omkring
med mi Hej-hej-ha og mi Haah -
tho a ku jo syssel ved hunder Slavs Ting
- og æ Pigger - de war mæ saa raar!

A klinked dje Grydder, a hwet dem dje Saws
og dje Hej-hej-ha og dje Haah -
hwor bløw de da mild! A sku hold ved dje Klaws,
og de vidst jo aalle nø Maad.

*
- 239

A smej, og a sang, og a klaared mæ godt
med mi Hej-hej-ha og mi Haah,
og dér var skam jen, a ku gjan ha faat,
og *hun* war nu ett med de baar!

Men a sku no ett vær Mari hinne Mand
med mi Hej-hej-ha og mi Haah,
for a maatt jo hen aa værg for æ Land,
for den war sgi kommen i Faar.

Det myldred med Tysker, ihwor en so hen,
med dje Hej-hej-ha og dje Haah,
og Tysker war sjalden Menneskens Ven,
saalaant da æ Kuller ska raad.

De dænged wos te med dje Bly og dje Stjen
og dje Hej-hej-ha og dje Haah -
og øj mæ da rejn den jen af mi Bjæn
og ga mæ mi Skrup og mi Skaad.

De toen da fræ mæ her nejen mi Knæ
med dje Hej-hej-ha og dje Haah -
og gav mæ saa jen, de haaj huggen af Træ
- og saa denneher bette Plaad.

Æ Daw de gik ad, og æ Tysker war gan
med dje Hej-hej-ha og dje Haah -
og saa kam a hjem og gywt mæ med Ann
og slo mæ hernied po æ Gaad.

Der sejer a hejsen og hytter mæ godt
med mi Hej-hej-ha og mi Haah,
og skulter mæ javnle og kikker saa smaat,
nær æ Vind den flywer med æ Blaat.

*
- 240

For no er a gammel og gro i æ Tow,
i mi Hej-hej-ha og mi Haah; -
men en Hywl kan a sløv, og en Hest ka a skow

og legg Ægstol ind i en Spaad.

Naa, no'el a res mæ, og saa'ei a go
med mi Hej-hej-ha og mi Haah -
mi Kjep haar a ved mæ, mi Rasp - og mi Skro,
mi Hywl den vinter ved æ Laad.

7/2 1906.

SUNDT BLOD .

Jeg bærer med Smil min Byrde,
jeg drager med Sang mit Læs;
jeg er som den vilde Hyrde,
der gjenner sit Kvæg paa Græs.

Se, Duggen driver fra Norden
hen over det bøjede Korn,
mens Solen stiger af Jorden
imellem Oxernes Horn!

Jeg ser over tindrende Marker
og langt mod den blaanende Fjord,
jeg stirrer paa sejlene Arker,
men finder ej tolkende Ord.

Jeg slænger Skalmejen for Munden;
jeg trækker saa lang dens Lyd,
at Kilderne klukker i Lunden,
og Bukkene bræger af Fryd!

*
- 241

- Hvor kan I dog gruble og græde,
saa længe Guds Himmel er blaa!
Mit Hjerte skjælver af Glæde,
blot Duggen dynker et Straa.

19/2 1906.

VED VESTERHAVET .

Havet gaar højt,
Stormen har Tag i dets Manke;
Fraade og Sprøjt
hvidner den ludende Banke.
Halvt under Vand,
truet af Braadd og af Brand
Høfdernes Enhjørningshorn imod Brændingen stanger.

Natten gaar ind,
Skummet fortøner i Graanen;
Fyret gir Skin,
Stormen faar Vækst under Blaanen.
Klinten sit Bryst
værger mod Voldsmandens Kryst.
Brænding og Skrænt under Brøl over Havstokken brydes.

Bølgen gaar frem,
buer sin vældige Pande,
breder sin Bræm,
løfter de kogende Vande,
styrter mod Klint,
knuses til Sprøjt paa dens Flint,
slænger sig over og spyr mod den flygtende Maane.

Havnattens Bryn
drukner i Dybet en Stjerne,
fjernt under Sky'n
vipper en enlig Lanterne.
Taagen fra Vest
sadler sin graalige Hest,
sænker sin havsalte Gus over vindslidte Tage.

23/2 1906.

242

JUL .

DEN gamle Skorsten hælder slemt
men se, hvor tæt den ryger,
mens Nordensne til Klokkeklemt
lavt over Marken stryger.
Det puster tungt om Bondens Gaard
og spreder Kavringduften,
der ud af alle Sprækker staar
og blander sig med Luften.

Og Bondens Kone gaar saa trind
bag blommede Gardiner
og bærer Fadet ud og ind
med højtidsfulde Miner.
Og Bonden sidder bred paa Bænk
og la'r sig Maden smage
og byder Tyendet en Skjænk
og Barnet Julekage.

Ja, Julen er den fagre Tid,
da alle Skjel udslettes,
et Hvil i Aarets lange Strid,
da alle Munde mættes.
Selv Tiggersken, det gamle Skrog,
med Posen over Nakken
nys gumlende af Gaarde drog
med tunge Spor i Bakken.

Ja, Julen, du er Mindets Fest,
med Lys i blanke Stager,

da den, der sad vort Hjærte næst,
paany mod Porten ager;
da Sneens Fald mod Markens Favn
hvert Hul i Jorden sletter
og tegner Julens blide Navn
i Skovens Maanepletter.

15/5 1906.

243

FRU JOHANNE RAMBUSCH .

Før luded den Bonde saa grættten mod Væg,
mens Burren hang fast i hans filtrede Skjæg;
men nu har det regnet i Korn og i Krat,
og Bonden i Sjørup fik ogsaa en Blat.
Hurra da for Regnen som gjorde sin Pligt!
Hurra for hver Hytte i Sjørup Distrikt!
Kom Gutter og ræk nu jer Moder adræt
af dryppende Blomster en høstlig Buket.

Plantagen har Dufte, som ingen faar fat.
det kogler derinde ved Dag som ved Nat;
mens Gjesten han nipper til Doktors Vin,
staar Granen og nikker mod Fruens Gardin.
Hurra for de Hænder, der pynted saa kjønt
med Gyvelens Guld og med Granenes Grønt!
Hurra for den Hygge, hvis smilende Magt
besejrer hvert Hjærte ved Ynde og Takt!

Snart Høstskyen mørkner den solblanke Dam,
fra Stubmarken bræger de klippede Lam,
og Hundenes Halsen og Doktors Skud
fra Kjæret vil bringe os gjaldende Bud.
Hurra for hver Ælling ved *Pedersens* Dam!
Hurra for de brægende, klippede Lam!
Vor Frue hun frygter ej Stormgangens Hvin,
hun smiler saa tryg bag sit hvide Gardin.

- Nys sad her en Sanger og knytted med Magt
gjenstridige Tanker til Rytternes Takt;
da Vaaren sig nærmed, han greb til sin Hat;
men saa tog Plantagens Smaasangere fat;
de ejer Talentets den guldslagne Mønt,
og de vil fuldende, hvad *jeg* har begyndt;
utrættet de kvidrer hver Morgen paany
om Doktors Bolig bag Granhækkens Ly.

Sjørup 25/7 1906 .

244

DE UNGES FORENING .

Unge Mand med staalsat Hu,
Led i denne ny Forening,
vover du at ha' en Mening
og er ej halvfjerds endnu!
Véd du ej, at Visdomstanden
bryder sent og langsomt ud?
Først naar Kalv faar Horn i Panden,
agtes den for fuldgod Stud.
Jo, du véd det altfor vel,
thi du faar det tit at mærke,
hvor Instinkterne er stærke
til at slaa alt ungt ihjel.
Først naar noget stort er skimlet,
og dets Ophavsmand er himlet
som Fornægter af det ny,
faar hans Tanke Verdensry.
Var det ikke Gorm hin *Gamle* ,
som fandt paa det Land at samle,
og som skjænked' det sit Præg:
side Kofter, hvide Skjæg!
Oldingfærd og Oldinglader
møder os paa Torv og Gader,
og blandt Thingets Stolerader
bliver Oldingvisdom Lov.
Og saa siger man dog frækt,
vi den nye Tid skal bære.
- Takker for den store Ære;
men man gjør saa tung dens Vægt!
Danmarks Ungdom! altid skuffet,
altid hundset, traadt og puffet,
kan du kæmpe end en Stund,
kan du væрге dine Skarer
mod det danske Hang til Blund
og fra Rolandshornets Bund
lokke nye Klang-Fanfarer!
Ak, du tier; men jeg ved
Smilets Mening paa din Læbe:
245 Nytter det, *vi fremad* stræbe,
naar *vi bagfra* hugges ned?
Bar vi ej mod Højdens Tinder
tit en jævn og lavfødt Mand,
bar ham glad med røde Kinder,
saa' hans Fødder Fæste finde,
saa' ham - uden Tak at svinde,
mens vort Hjærte stod i Brand!
Løftet did til Ærens Top
drog han Stigen med sig op,
skyndte sig at kaste Dragten,
som han før blandt Brødre bar,
mens hans nye Skrædder skar
den, han bærer med Foragten!

Det er slige Drab man mindes,
Drab af Tro og Fremgangsmod,
indtil Skammen i vort Blod
sammen med vor Ligkrans tvindes.
Disse Nævestød i Siden,
denne Marsch foruden Rast,
disse Haab, der altid brast,
gjorde os til Mænd før Tiden.
Og som Mænd i egne Klæ'r,
Mænd, der ej for Trusler viger,
Mænd, der ingen Dødsed sviger,
er det, at I ser os her.
Er vi end lidt stram om Kinden,
vi har Munterhed forinden,

Mod til Skjæmt og Raad til Sang
om en knækket Fanestang.
Og vi véd, hvad Vej vi vil!
Maalet, som vi sigter efter,
som vi gav de unge Kræfter, er saa retfrem-ligetil.
Vi vil ikke lege med,
der, hvor Riflen sætter Prikken
over Verdenspolitikken,
vi vil ikke Krig - men Fred;
men for Fredens Skyld kan hænde
maa en Dag vi Bavnen tænde.
246 Hold jer muntre, hold jer vaagen,
Samlingsraabets dumpe Gjald
kan med Raaddenskabets Fald
lyde brat som Skud i Taagen!
Reaktionens danske Hund
hyppigt sig paa Halen sætter,
tuder i de lyse Nætter
stygt mod Maanens blege Rund.
Russervældets Bjørnekuld
har nu Labben godt i Klemme,
nægter sig for alle hjemme
- uden for Hr. Rothschilds Guld.
Bonden rykkes fra sit Blund,
ser sig rundt med stille Glæde;
thi hvor Ulve Ulven æde,
er der ingen synlig Grund
just for Lammet til at græde.

Men lad andre sætte Prikken
over Verdenspolitikken,
naar vi dér har leget med,
blev vi altid ladt i Stikken.

Nej, Programmet, som er vort,
er kun jævnt og hjemmegjort,
hentet - ej fra Lærestole,
men fra Livets haarde Skole.

Vi har læst det i dit Øje,
stakkels fattigklædte Mor,
naar du ved det grove Bord
lappede vor Barnetrøje -
set det i dit Alvorsblik,
Far, naar du kom hjem fra Mosen,
lændekrum med Dynd paa Hosen,
brudt af tusind Spadestik.
Kravet var de simple Ord:
Ret til Stemme, Ret til Jord!
Ingen Greve er saa stor,
at han kan os Vejen spærre;
247 thi det kan end ej Vorherre,
om han vil, - hvad *Skjælme* tror.
Slaa da Fyking om jer Sag!
Lad dem ej jer Ret fornærme!
Langt fra Døgnets Gøgl og Bærme,
midt i Støj og Stempelslag
skal I finde Kampens Flag
gjemt i Arbejdsblusens Ærme!

Sjørup, 27/7 1906 .

NJEMME .

Det lærte en Sanger paa Modgangens Se:
Der skal *to* til at leve, kun een til at *dø* .

DER er saa stille i Huset,
for nys gik Natten forbi;
en Flue brummer i Kruket,
og Uhret paa Væggen slaar ti.

Jeg sidder og tumler med Tanker,
som Dagen nægtede Form;
det skygger fra Vildvinsranker,
paa Ruden kryber en Orm.

Fjernt tripper det nede i Stuen;
det er min Elskte, min Skat,
der løfter de Kjedler af Gruen
og sætter i Orden til Nat.

Hun bærer ind fra Altanen
Geranien gylden og varm;
som Børn i Slummer saa hælder
de Kronerne mod hendes Barm.

Da knirker det stille ved Karmen;
ind vælder saa frisk en Luft;
hun kommer og klapper mig Armen,
jeg kjender Geraniens Duft.

248

Hvor Tanken og Rimet ej dækker
Papirets ventende Blad,
en dugget Reseda hun lægger
og smiler skalkagtigt og glad.

Hun svøber min Lok om sin Finger
og nærmer sin dunede Kind;
hun peger mod Ormen, der svinger
som jeg i sit selvgjorte Spind.

Med Lempe, og Tanden i Læben
hun fjærner den frygtede Pen
og skrider nu, kjækt i sin Stræben,
imod sin afvæbnede Ven.

Hun taler om Maane bag Skove
og trækker Gardinerne til,
saa hvisker hun: "Nu skal vi sove I"
Jeg svarer: "Ske som *du* vil!"

Leith 5/10! 1906 .

ROBERT BURNS .

Ved Skotlands gamle Eg dit Hors du bandt,
imens du lyttede til Bækkens Tone;
du *aanded* Sang, hvert Digt en Diamant,
der overfunkled dem i Stuarts Krone.

Som fattig Tolder lod dit Folk dig dø,
dets største Hjerter, sønderbrudt og ene;
længst slog dog Folkekulden om til Tø;
nu faar du Statuer paa høje Stene.

Martyrens Lod den samme alle Vegne!
Imens han leved, slog man ham med Sten;
men naar hans Hænder slapt i Døden segne,
man gjør Mirakler med hans Dødningben.

Leith 25/9 1906 .
249

PAA LOCHLEA .

Her har han gaaet den ranke Mand
bag Harv og Plov i al Slags Vejr
og digtet om det skotske Land
og gjort det for al Verden kjær.

Her har han traadt sin Rytmes Takt
med Mulden om sin tunge Sko
og følt den første Elskovs Magt
i Dansen paa en stampet Lo.

Her spired dette hvasse Vid,
der satte mangan Hykler mat,
mens selv han drev med Ko og Kid;
og Regnen drypped fra hans Hat.

Her har han smagt al Armod's Tort,
følt Kløften mellem Rang og Aand
og set en elsket Far gaa bort
med Rykkerbreve ved sin Haand.

O, Skotlands Lorder viden kjendt,
lad Skammen skrive paa jer Ryg:
En Aand kom til jer himmelsendt,
Nationen lod den tærse Byg!

12/10 1906.

I BURNS FØDEHJEM .

Jeg har gaaet i gyldne Slotte,
staaet i høje Kathedrales,
men dit Hjem, du store Skotte,
dybere til Sindet taler.

250

Her sprang Folkesangen klinger
frem af Skotlands Grund og Stene,
munter som Forellen springer
under Flodens Askegrene.

Byd en Skotte hundred Borge
for den ene Bondehytte,
og han svarer dig med Stolthed:
"Ej for tusind vil jeg bytte!"

18/10 1906.

ENDNU ET BITTE NYK .

Han Ole bor paa Heden
med Sand og Ahl forneden,
med Rugen svang og sveden
og Spergelhøst for Byg.
Ved Sliddet tungt og treven
med Spaden og med Greben
er Oles Mundheld bleven:
"Endnu et bitte Nyk!"

Gaar Stud i Staa for Ploven,
og ømmer den paa Kloven,
mens Kragen tyr mod Skoven,
og Solen gaar i Syk, -
er Barnet lagt til Pudens,
blev Praasen tændt bag Ruden,
det lyder *end* til Studen:
"Endnu et bitte Nyk!"

Og Kvinden ved hans Side
fik ogsaa tit at vide,
hvor Solens Brand kan svide
en gammel kroget Ryg;
man hører Hakkens Klinge,
men Knurren hører ingen,
de enes godt om Tingen:
"Endnu et bitte Nyk!"

251

Og Sumpens Siv fortrækker,
Og Vidjen Vaaben strækker,
hvor Ole Ahlen brækker
med Staalets plumpe Pløk;
og Hønen gaar og skralder,
og Studen næsten falder,
mens Oles Stemme kalder:
"Endnu et bitte Nyk!"

O, I som bo og bygge
i tavse Bøges Skygge
og føle jer saa trygge
mod Hedemandens Tryk,
husk paa, at Fædrelandet,
at *Danmark* blev et andet
paa Mulden som paa Sandet
ved slige bitte Nyk.

Vort Land skal gro og grønnes,
dets hvide Kyst forskjønnnes,
selv Lyngens Søn skal lønnes
for tusind tunge Ryk,
blot længe det maa lyde
fra By- som Landsbygyde,
fra Øbo som fra Jyde:
"Endnu et bitte Nyk!"

Novbr. 1906 .

I DEN GULE LUPIN . MARKEDSVISE.

Jørgine var en Pige alt udaf Bondestand;
J hos Bitte Jens i Traanum der tjente hun forsand.
Hun klædte sig en Søndag sent i Tyl og Mouselin
og satte sig i Kanten af den gule Lupin.

Det var alt ved de Tider, da Katten lister hjem
og slikker sine Poter, mens Natten bryder frem;
men Soren stod der søndenomm', hvor Kløvren er saa fin;
saa fik *han* ogsaa Higen mod den gule Lupin.

252

Han bad om hendes "lille Haand", mens grumme skjævt han lo,
hun rakte tvende, skjønt de var ret store begge to;
saa bad han om et Kys og fik gelik et halvt Dusin;
thi gøvmild er du, Kvinde, i den gule Lupin.

Saa tog han Pigens Haand og Mund og hendes bange Barm;
han krysted Nakkens brune Rund, saa Hjærtet slog Allarm.
Saa tog han, hvad der ellers var i Tyl og Mouselin,
mens Ørentvister sværmed om den gule Lupin.

Men da Jørgine vaagned, da var hun bleven kold;
den frække Soren havde forlængst sagt Gud i Vold.
Og Maanen keg saa spørgende paa Knæ og Skjørtelin,
og Duggen drap saa sørgende fra gule Lupin.

Saa blev hun først forkjølet og siden - meget mer;
det er jo at beklage, men slige Fejler sker,
saa længe Piger sætter sig i Tyl og Mouselin
hos falske Mænd som Soren i den gule Lupin.

Sjørup 29/11 1906 .

TELEGRAFEN PAA HEDEN.

Hvor Agrene slipper og Lyngen begynder
og Heden for Alvor ta'r fat,
der bor den Slider Jens Sivkjær
med Kone og Ko og Kat.

Og Hytten er gammel og Koen er mager,
thi smaat det skjæpper paa Lo,
og kommer der Regn af Søndvesten,
det drypper om Kat og Ko.

Rævlingriset om Hytten kravler
og Ulvefoden gjør Slyng.
Da drager de Telegrafene
hen over den vilde Lyng.

253

Hvor pibende Pors alene sang
om Høst for den ensomme Sjæl,
dér staar nu ved Hyttens bugede Gavl
en klokke-tonende Pæl.

Jens, som tænker hvor andre taler,
han ønsked sig tit en Avis;
men først maatte Trine ha' Væven hjem,
saa maatte der spares til Gris.

Saa fik han saa langt til Verden,
kom udenfor Rygte og Ry;
nu er det som denne tonende Traad
har knyttet en Stræng paany.

Jens Sivkjærs Hytte har intet Læ
af Pil og vuggende Hyld,
og derfor lyder en Høstnats Regn
saa øde mod Væg og Syld.

Og Traaden farer med ondt og godt,
med Sejre og blodige Slag,
men éns gaar Plejlen paa Hyttens Lo,
og éns det drypper fra Tag.

De store Ting, som i Verden hænder,
Jens Sivkjær aner dem ej;
de glimter forbi hans Tærskelfjæl
paa deres Tusindmils-Vej.

Men svøber Vinden om Tørvestak,
mens Klyder trækker fra Nord,
og toner Traaden i Natten
som hylende Aanders Kor.

Da hænder det, Jens han vaagner,
rejser sig halvt og funderer,
hvisker vendt mod den tonende Stang:
"Hør, hvor de telegraferer!"

JAGTAFLYSNING .

Nu ages langsomt hjem det gule Korn,
og Jæg'ren støver af sit Krudehorn;
paa Turnipsmarken mellem Brak og Sæd
der sidder Haren vejrende og ræd;
thi den har hørt det vilde Varselsbud,
der hedder Jagtsæsonens første Skud.

Jeg lider ej det fejge, skumle Knald,
der bringer fattigt Dyr til Død og Fald;
og derfor raaber jeg til Jenles Harer:
Bliv smukt hos mig, her lurer ingen Farer!
Blot I paa eders lange, laadne Bagben
kan naa *min* Skjelgrøft bag de røde Tagsten,
da skal I gaa paa Jenles Kløvermark
saa trygt som hist engang i Noæ Ark!

- Du lille Hare paa den bløde Fod,
du tog vel aldrig Præmie for Mod;
du vælger Flugt, hvor Kampen ej er lige;
det gjør selv Jæg'ren i Alverdens Krige.
Naa, lad dem skjælde dig for hvad de vil,
du hører dog det danske Landskab til.

Her glæded du mig mangen Morgenstund,
naar Bølgens Skvulp gik blødt om Vigens Rund,
og Anden dykked ned til Fjordens Bund
for Motorbaadens fjerne Skruelarm;
da stod du som en Stribe for min Karm!
En mørkgrøn Sti du gennem Duggen drog,
den vaade Kløver dig om Øret slog,
en daglys Stemning jog med dig forbi.

Fra dine Poter stænker Poesi!
Thi lyses herved Fred om dig og dine!
Her skal ej Haglen dig om Øret hvine.
Du muntre Løber for min Gud: Naturen,
jeg vil ej se *dit* Blod i Agerfuren,
255 jeg vil ej finde dig i Haslens Læ
med Laaret knust, med overskudte Knæ.
Spring du som hidtil over Jenles Banker
saa fri, saa glad som mine egne Tanker!

Naa, denne lange Harepoesi
for Høstens Aasyn konkluderer i,
at kommer her en Mand med Bøss' og Taske,
han skal gesvindt med mig til Fogden traske!
Om Søndagsjæger eller Hverdags-Skyder
han rammes her af Lovens: "Jeg forbyder!"

Jenle 20/8 1907 .

AN WOLLES DRENG .

Mi Søn er bette Pej, og a haar jo kuns den jen,
og da han bløw en niaars Pold, han maatt jo ud aa tjen,
han blywer tøl te Pejersdaa, om Gud vil vær ham gue,
og atter æ Aalder maa en sej, æ Knæjt æ knøv og stue.
Pejr er ingen kjelle Dreng,
nej, saamøj en hwelle Dreng!"
saa An Wolle,
"der rend aalle
Maag te Hjörd
mell æ Gord!

Tho snaar får Daa er po æ Sky, og Sejl er po æ Møl!,
han maa jo op, æ bette Kaal, og ue *med* æ Køll.
Dem rig dje Bøn ka sajtens sow, for dem staar aalt tered,
men fatte Baan maa tidle op aa strid for Fød og Kled.
Pejr faar helsen lær aa rend,
fræ æ Mues til Awers-End,
lisse sore,
øwer Bore,
gjemmel Saånd;
hwelle Baan!

*
— 256

Nær Atteror den buser ind med Wand imell æ Knold,
ka en Par bette naagen Færr ja wal blyw wod og kold;
men hwa, Worherr han hjælper wal, saa han ka sto æ ue,
den villest Ar, en Baan ka fo, det *er* en gue Natue.
Pejr er ingen Frøssenpind,
han gaar glaa mod Vejr og Vind,
om det hwistler
mell æ Tistier
wårr og wårr
laangs æ Kjår.

Ja, no po Sønde trowr a da, æ bette Knæjt faar fri,
saa skuld do rele komm herom og faa æ Klør aa si;
saa kan do sej mæ, om do tyggs, han blywer bovn og stue;
a trowr da nok, saavidt a sir, han slæjter *po* æ Mue.
No skal a skam hen aa baag;
tho han skuld wal haa en Kaag,
får han drawer
øwer æ Awer
væk ijen,
bette Swen!

Her sejjer a en jenle Kwind' saa manne ødlet Daw;
men no te Vinter ska han hjem, sku a saa sejj aa klaw!
Ja, saa ska han jo røjt æ Kow og helsen go te Præjst;
a *er* da rele vis epo, *han* sworer mell de bejst.
Pejr er ingen kjelle Dreng,
nej saamøj en hwelle Dreng!"
saa An Wolle,
"han vil aalle
blyw hans Mue
ant end gue."
Septbr. 1907 .

*
—
257

jeg ønsker dig Lykke paa Rejsen
du Pode ved Langsøens Bred,
hvor Granens fornemme Knejsen
forraader Jærn i dens Ved.

Jeg ønsker dig frysende Fjender;
thi har du af dem en Skok
(jeg taler om Ting, som jeg kjender!),
da kommer *Vennerne* nok.

Søg ind ad de lave Døre
og op under Kvistkamrets Spær,
og kast paa de nøgne Vægge
et lille legende Skjær.

Hav Øjet paa Gydernes Stakler,
bær Blomst til den syges Seng,
og glem ham ikke, den lille
forpjuskede Hyrdedreng.

Der sidder i Udmarkens Øde
saa fjern fra den alfare Vej
en Hob, saa maa betle sig Føde;
jeg ved, at de venter paa dig.

Og andre du træffer paa Kjæret
saa langt fra den banede Sti;
de titter saa rædde i Vejret,
naar nogen gaar dem forbi.

Og Plejebarnet der ledes
til Piskningens blødende Ve,
mens Fadervoret det bedes
de hellige tre Gange tre - -

258

Du skaane ej Børnenes Bøddler!
Du piske dem med Skorpion,
om Lovens snirklede Tøddler
voterer syv dobbelt Pension!

Paa Herregaardsmarken du standse
en Æsel i Snore og Frak,
hvis Stok en Polsk monne danse
paa Ryggen af en Polak!

Og alle de blege, der aander
i Støv af Fabrikkernes Malm,
og gamle forsømte, der vaander
sig rundt paa Kommunernes Halm -

Og Tyendekamrenes Mørke
med Skimmel som Smykke paa Væg,
der suger den tjenendes Styrke
og gi'r ham en Baas mellem Kvæg -

Og Teglværkets lerede Trældom,
saa gammel og næsten saa grum,
som dengang Gud Herren i Gosen
over Tegl fabrikanten holdt Dom -

Og Væverskens Kamp med Maskinen,
der krummer sin snigende Arm,
imens den - til Staaltænders Hvinen
voldtager den hostende Barm -

- Ja! Ja! Du skal finde dem alle

og yde dem broderlig Trøst
og være for Samfundets Øre
en streng, udskammende Røst.

Men har du bragt *Haanden* af Klemme
til *Kroppenes* Glæde og Gavn,
vi venter, du rejser din Stemme
for *Sjælens* sukkende Savn,

259

Løft Faklen mod Loftets Fjæle
derinde i Smaamandens Hjem,
saa alle Skyggerne stjæle
sig bort til Helvedes Gjern!

Giv aldrig Pardon til det onde,
der æder som Trøsk i Træ;
du sænke deri din Sonde
og bryde det over dit Knæ!

Du være den fattiges Værner,
du være den riges Ris!
Da faar du ej Ordner og Stjærner,
men bævende Læbers Pris.

10/9 1907.

PÆ' SIVENSAK .

med Pølseryg og Istervom og Nakken stiv
og Armen lagt i Bugt omkring et Jerseyliv,
med Merskumspiben næsten til hans Kalveknær,
saa vralter frem Pæ' Sivensak, som danser der.

Saa værdig han røgter sin Polkerer-Dont,
som dansed han paa Toften med sin Rugstak rundt;
se Sveden, hvor den drypper paa hans Støvlelæ'r!
Javist er det Pæ' Sivensak, som danser der.

Ved Væggen sidder hviskende hans Slægt paa Rad,
mens Gulvet gynger bange for hans Hartkorns-Trad,
og Dansens Takter mases af hans Indad-Tæ'r
og drejer med Pæ' Sivensak, som danser dér.

Hans Skuldervrik, hans Nakkefold, hans Mund saa sur,
hans hovne Blik, hans Knappers Sølv, hans Tokas-Uhr,
det ringler, og det raaber højt til en og hver:
"Se, det er nu Pæ' Sivensak, som danser her!"

260

Men inderst sidder Svimlen i hans Hjernefrog
og klaprer som med jærnbeflagne Kistelaag;
hans Øjne staar som Tudsens under Tordenvejr:
"Gud naade mig, Pæ' Sivensak, som danser heri"

En Skrædder sad i Krogen bag en Skjørtebræm,
og stak han under Dansen brat en Klumpfod frem;

og Folk sig rakte højt paa deres Støvletæ'r:
"Ih, Kors! det var Pæ' Sivensak, som trimmed dér!"

14/9 1907.

JEG GIK MIG UD .

Jeg gik mig ud at vandre
for Grædefred at faa
saa fjern fra alle andre,
som ogsaa græde maa.

Jeg skræmtes af en Stemme
og fandt en lille Bæk,
som ikke vilde skræmme,
men bare vilde væk.

Knap hørte jeg dens Syngen,
min muntre Barndomsven,
før Graad og Hjertetyngen
var stille vejret hen.

Ømt bad jeg Bækken vente
en ringe Dugfaldsstund;
et Kys jeg vilde hente
fra dens jublende Mund.

Men før jeg mærked Duggen
igjennem mine Knæ,
jeg hørte Bækkens Klukken
nu bag det næste Træ.

261

Paa al min Bøn og Klage
kun samme Svar: "Gaa hjem!
Thi *du* kan gaa tilbage,
men *jeg* kan kun gaa *frem!*"

Saa sang hun, Engens Datter,
og svandt bag Svingelgræs.
Det lød som Pigelatter
i Havrens sidste Læs.

14/9 1907.

BOSSEN .

Din Randsel er lappet og graa, Farlil,

og Sjappet gaar ind til din Taa, Farlil.
I Sølen du sætter din Saal, Farlil,
men hvor har du sat dig dit Maal, Farlil?

Du hutler og "fægter" dig frem, Farlil,
men fægter dig vanskelig hjem, Farlil,
og Tørsten forfølger din Sjæl, Farlil,
som Skyggen din skjævtraadte Hæl, Farlil.

I Regn var du aldrig en Helt, Farlil,
med Himlen som Tag og som Telt, Farlil;
men tørres af Solen din Sok, Farlil,
da svipper du glad med din Stok, Farlil.

Og jages du væk fra din Kro, Farlil,
du slænger dig under en Bro, Farlil;
der klukker Aaen saa godt, Farlil,
men Lejet er lovlig vaadt, Farlil.

Saa glider du gennem vort Land, Farlil,
langs Lovens vovede Rand, Farlil;
fra Skæbnen faldt mangt et Skrup, Farlil,
og Fogden gav ogsaa sit Skub, Farlil.

262

Som ormstukken Frugt du faldt, Farlil,
din Jordmor blev aldrig betalt, Farlil,
og gled du en Dag paa din Vej, Farlil,
mon nogen vil spørge om dig, Farlil?

- Vel er du en Gast og en Strik, Farlil,
men jeg har set i dit Blik, Farlil;
dér sidder en Fange i Bolt, Farlil;
han har det saa trist og saa koldt, Farlil.

Den Fange bag Øjnenes Glug, Farlil,
jeg selv har mærket hans Suk, Farlil;
og naar han hulker i mig, Farlil,
da bøjes min Skulder mod dig, Farlil.

16/9 1907.

KOMMER I SNART!

Raabet stiger i Morg'nens Skjær:
Kommer I snart!
jager som Blæst om Sig og Kjær,
hvisker ved Ruden, hvor Pilen læ'r:
Kommer I snart, I Husmænd!

Tiden ruller med store Ting;
- kommer I snart! -
tungt dog drejer dens Hjul omkring;
I kan øge dets træge Sving;
- kommer I snart, I Husmænd!

Aaget bøjed jer Far og Mor
- kommer I snart! -

knuger jer selv, jert Barn, jer Bror,
venter paa Vuggens spæde Nor
- kommer I snart, I Husmænd!

263

Landet lyser af Korn og Kvæg
- kommer I snart! -
Eders Kvinde bag klinet Væg
malker Geden med striden Skæg
- kommer I snart, I Husmænd!

Dovne sugede Jordens Marv,
- kommer I snart! -
Tusind Tønder til Taabers Tarv!
Hvad de vraged, blev eders Arv;
- kommer I snart, I Husmænd!

Neg I sanked til andres Lad
- kommer I snart! -
søbed som Tak for Svedens Bad
Trællens Æde af Hundens Fad
- kommer I snart, I Husmænd!

Staa ej bundne jer Bødler bi!
- kommer I snart! -
grib jer Spade og hug jer fri!
I er tusind, hvor de er ti!
- kommer I snart, I Husmænd!

Jenle, 20/9 1907 .

TYENDESANG .

Her kommer fra Dybet den mørke Armé
og fordrer af Verden et Svar;
skjønt Dagingens Glimt i vor dryppende Le
er al den Fane vi har,
vi vover en Kamp for vor nedtraadte Ret
og løfter i Vejret paa Skjændselens Bræt
den Tusindaars-Lænke, vi bar.

264

Vi ejer paa Jorden knap Trævl eller Traad,
kun denne vor skorpede Haand;
til Menneskekaar fik vi kummerligt Raad,
i Ørkner vandred vor Aand.
Du Herre, som højt gennem Samfundet red
hen over de Rygge, du trykkede ned,
nu smyger vi af dine Baand!

Vi harved din Ager, vi skar dine Neg,
vi strigled din blommede Hest,
vi lytted bag Stalden til Rotternes Leg,
naar selv du gik pyntet til Fest.
Du drømte paa Bolstre, vi slumred paa Halm,
hvor Dyret er Nabo, og Luften er kvalm,

og Svindsoten kommer som Gjæst.

Vel er vi en kuet og slidende Hob,
kun Trælle i Velstandens Gaard,
i Samfundets Aske en nedtrykket Job,
der skraber sin Byld med et Skaar;
snart svinger for Ruden dog Opgjørets Lyn,
se op, Kammerater, det lysner i Sky'n,
Befrielsens Malmklokke slaar!

Vi raaber det ind gennem Luge og Lo,
hvor dundrende Plejlene gaar:
kom frem af jert stinkende Staldkammer-Bo,
se ud fra de hældende Vraa'r!
For Fronten Reveillen nu løfter sin Klang,
lad Mismodet synke, nyn med paa vor Sang,
jer Dagning paa Ruderne staar.

Ja, slip hvad der trykker paa Skulder og Sind,
og sving imod Lyset din Hat!
Endnu har du Ungdommens Rødme paa Kind
og Rester af Letsindets Skat.
- Da pløjer vi muntre vort bølgende Land,
naar først vi har friet vor kuede Stand
fra Tusindaars-Trældommens Nat.

1/10 1907.

265

Æ GAMMEL SNEJKER .

DER gor en Mand mell Grønning-Knold
- vi letter po wor Hat -
hans Mind vil Salling læng behold,
- den letter po si Hat.
Æ Blæst ka flyw, æ Storm ka bus,
det røkker ett den Snejkers Hus,
men letter po wor Hat. -

Han er lidt rynked i æ Bark,
- vi letter po wor Hat -
men inderst ind en hwelle Knark,
- vi letter po wor Hat;
og stil ham mud en Timmerdyng,
da ka do trow, hans Yws ka syng,
- a letter po mi Hat!

Han haader Brændvin som æ Dæwl
- a letter po mi Hat -
og saâ do ham handtir en Hæwl,
do letted po di Hat. -
Æ Sommerdaw han haar æ trunt,
ved Vintertid da gor han rundt
og letter po hans Hat.

For hwer en Knot, for hwer en Knast,
der stented mud hans Hat,
for hwer den Diel, han haar slaan fast,

vi letter po wor Hat.
Wor Tap ska dripp, wor Øl ska skyll!
A trowr saagi hans gammel Møll
no letter po si Hat.

*
– 266

Her staar vi i den Snejkers Stow
og letter po wor Hat,
ja for ham sjel og for hans Frow
vi letter po wor Hat;
for aall de Daw og aall de Or,
der glaadle kam og laangle gor,
vi letter po wor Hat.

Okt. 1907 .

EN MINDESTEN . PAA MIN FØDEGAARDS MARK.

Her vendte Far sin Plov, aa, saa mangen, mangen Gang,
naar Graalærken højt over Sandmarken sang.
Her gik min stille Mor i sin grove graa Kjol
og saa med tynget Blik mod den synkende Sol.
Thi satte eders Søn denne liden graa Sten
til Minde om en Færd, der som Duggen var ren.

28/2 1908.

MAJSOL .

Solen ler saa godt og mildt,
den stryger Sæden frem,
løkker ud den lyse Filt
om Bøgebladets Bræm -
Sydsol og Østsol og Solen af Nordvest;
men Solen i din egen Sjæl den ler dog allerbedst.

Solen duner Knøsens Kind,
gi'r Rugen blanke Knæ,
varmer Lammets myge Skind
i Digets Søndelæ -
Sydsol og Østsol og Solen af Nordvest;
men Solen over Hjemmets Dør gaar brave Hjerter næst.

*
– 267

Solen er saa elskovsfuld,

den favner Jorden bred,
kysser Lærkens spæde Kuld,
saa Duggen triller ned -
Sydsol og Østsol og Solen af Nordvest;
men Sol paa Minders Myggesværme gav mangen Drøm sin Rest.

Solen tænder Blomsterblus,
hvor Engen før var graa,
Iris og Ranunkulus
og Brudelys ved Aa -
Sydsol og Østsol og Solen af Nordvest;
men Solen ved en Brudgoms Barm hun skjænker skjønnest Fest.

14/5 1908.

HØG OVER HØG .

Nypudset i Solen sad munter en Myg;
frem mased en Skarnbasse kluntet og tyk;
og Myggen, som sad der saa rent og saa rart,
blev væltet i Gruset ved Langtrynens Fart,
- for han havde Hast -
saa Myggens Nakkeben sitrende brast.

Skarnbassen fremstenter paa stræbende Ben
og kratter med Kloen i Støv og i Sten;
frem stormer Cyklisten i rygende Sved;
han henter den arme, han hjuler den ned;
for han havde Hast;
dens pansrede Indvolde boblende brast.

Cyklisten slaar Sløjfer om Gaarde og By;
da driver imod ham en ravesort Sky:
Lyntungen udstrækkes saa lang og saa gul;
to spaltede Pæle slaar Kors for hans Hjul;
det Lyn havde Hast!
Blandt Ting af Værdier en Hjerneskal brast.

9/6 1908.

268

HJEM FRÆ PLOWGILD .

Se, Slidder og Sladder er der nok, der vi! før,
og Løwn og Komeddi ka en sajt faa aa hør,
men hwis I vil lyd te forstandig Taal,
saa skal a hwerken dejt heller praal
men baare betrow jer en mærkele Spel,

der justemint er passired mæ sjæl;
og det a fortæler jer, det ska sgi særd,
for *det* er saa sikker, som a sejjer hêr:

Naa, det war en silde Avtenstaan
med ingen Stjanner og ledtle Maan;
det war søen omkring ved Sehansdastid,
æ Byg war lig betint paa aa skrid,
æ Hawer det samm, men *det* vild bi
og si, hwad æ Byg fæk lawed istand,
og om ett Worherr sku send en Taar Wand.

Det war Hg under Minnet, om no a ka how;
der var Lys i Gammel Jehanneses Stow;
a haaj wot opp te Ywers aa plow;
nu træn a saa Fandens haadt te aa sow,
det war knap, en kund hold æ Brikker opp;
jaja, vi *haaj* jo faat en Pa Kopp,
- æ Kaal fæ jæn, fr han, æ Pløg,
kjur hjem te Kaaren med Vovn og Øg. -

A gik saa fredle, som Folk ka go;
a fomlt i æ Lomm, om a haaj mi Skro;
a war ett saa fuld, a ku stywle sto,
saa læng da a kund ta Støtt ved æ Dig!
A gik og summed paa manne Slavs Lig,

*
- 269

a tint paa æ Hos, der snaar sku fuel,
paa bette Jens, der imaaen skuld i Skuel,
paa hwad en haaj handelt, og hwad en haaj snødt,
det sidst skuld en inden si Død ha fortrødt.

Og a tint paa Kaaren, der lo derhjemm
og sajtens hwerken ku dums heller dremm,
fordet te æ Stoder gik her og vrødt;
for nær a er søen saa pasle fuld,
saa haar a aaltid en Hjat af Guld.
Naa, a bløw ved aa stummel astej;
a holdt mæ det bejst a kund o æ Vej,
indte a nowed Kræn Søndergaards Vrej.

Der war æ, som nøj haaj gin mæ en Pôt;
og kjek! bløw aalt saa kwollendes swot
som mødt o æ Lowt, nær hwer Log er lot;
og lig som en rædle Hund to po
jestejes hesøwer vejsten æ O,
der er nøj, der vil list en Løkk om mi Fud
og ryw mæ baglænds om o æ Jurd:
og no ka I flir, og no ka I snakk -
men her begynd mi Gummer aa hakk,
for a hører en Stemm,
og det war den Slemm,
der trimmelt To øwer Kistel-Bakk.

- Gud spaar jen evig for aal Ting und,
hwad enten det saa ska mød Præjst heller Bund!

- Saasnaar a ku mærk, te hwad Sid det vild raw,
a fæk mi Kjep flytt øwer i mi Kaw;
det sled i mi Bowser, det røw i mi Maw;
saa ræj haar a aalle wot i mi Daw!

*
- 270

A rend, og a fild, og a fild og a rend;
a tøtt, a maatt vær ved *Verdens* End,

men bejje mi Træsko stod faast i æ Saând,
den jen kam aalle forbi den aan.

A lo ad æ Jurd som en vælted Skru,
mi Kjep en bette Graan vejsten mi Lu.
A tint o manne kristele Urd,
som a haaj lær af mi Faar og mi Mue;
a prøved f øst aa løs fræ æ Burd,
men mi Howkommels haar alle wot gue,
og det, a fæk saâ, war nø fuldajte Slurd.

A lowed Worherr, om han kjend mæ nø Raa,
aa tejn mæ te Aalters imaaen den Daa;
den fatte Ma Sah sku faa en Skipp Maalt,
og Bette Drejs en Stykk aa æ Gaalt.

- Gud naad mæ - a fæk æ saa naple holdt!
Det bløw mæ helsen en stywle Bied;
æ Bjenn vild op, men æ Hued vild nied.
A to i æ Lyng og stinned mi Nakk,
men a ku hwerken flick heller flakk,
a tøtt, det gi rundt med æ hile Bakk;
æ stur Kaphyw war saat po en Bor;
æ Hywl rend rundt, og æ Dæwl han kjor!

Hwad sin der passired, ka Kaaren sgi how;
a Fand mæ tesengs i wor pænest Stow,
saa syg, te a hwerken ku drewl heller drow,
og Kaaren war værkle, og a maatt low,
te hwis a mie to te Ywers aa plow,
a aalle vild legg mæ ved *Kistel* aa sow.
11/6 1908.

*

271

BJÆRGMANDS-SNAK . VED EN MARKFEST PAA KAPHØJE 12. JULI 1908.

Midnat. En Snes Hyrdedrenge staar omkring Højen med tændte Fakler og raaber i Takt:

Bjærgmand, Bjærgmand, er du derind',
kom ud med di' sytten Egepind'!

En gammel sidskjægget *Bjergmand* skyder sig i Vejret fra Højens Top:

Aa, ti dog med den Skrigen, dumme Drenge!
Hvi raaber I mig gamle Troid af Senge,
nu Fæet gumler trygt i Bondens Gaard,
og Midnatsklokken rundt i Hytter slaar.
Hvi maa jeg ikke mer i Højen blive
og slibe mine lange Flinteknive,
med hvilke jeg skal Julegalten stikke
og gjerne gad jer allesammen prikke,
fordi I ej kan la en Stymper ligge.

Hvi raaber I om mine Egekjæppe!

Jeg har jo ej saameget som en Skræppe;
man tager fra mig alt, selv Stok og Sten,
tilbage levnes nogle muldne Ben,
som ingen Djævel gider mer annamme.
Aa, kunde jeg med Flintøxen ramme
hver Skjælm, der roder i mit gamle Hus
og vælter Dyssens Stene, Sand og Grus
i Haab om Fund af en Stump irret Guld;
dog Gud ske Lov, de mest faar Trynen fuld
af Potteaske og Ligkistesmuld.
Her kommer de med Skovl og Mergelpig
og giver Højens Sider Stik paa Stik,
og lytter til, om noget skulde klinge.
Aa, det kan svie i min Bjærgmands-Bringe,
saa jeg i Flinteflækker kunde springe.

- Engang de stødte Piggen i mit Laar;
af Harme sprang der Gnister af mit Haar;
min Kone holdt mig ved mit Skjæg saa længe.
Jeg ellers havde langet dem en Flænge!
272 Se, hvor mit gamle Oldtidshus er plyndret,
hvert Jordskud rodet om, hver Kampsten søndret.
De usle Rester, Pakket ikke tog,
kan næppe dække mer mit gamle Skrog.

Her sidder jeg, naar Tordenregnen falder
i Sommernætter paa mit Lyngtørvs-Hjald;
mens Agerhønen ræd paa Kuldet kalder,
jeg tæller Tiden mellem Lyn og Skrald,
og slikker Luen lang om Lo og Lade,
jeg takker Thor for al den rare Skade.

Mest sidder jeg dog i den klamme Jord,
hvor Lyngens Rødder frem af Væggen gror
og sagte i mit side Skjæg sig snor;
der kan i Fred man tænke sig tilbage
til længst forsvundne, gamle, gamle Dage,
da alle Høje var i god Behold,
og man tog Hensyn til en agtet Trolde,
der leved end og spiste Ofrets Rest,
da her ved Højen første Gang stod Fest,
og Blodet damped højt af slagtet Hest;
ak, fire Tusind Aar det snart er siden!
Som Karupaaens Vand saa skrider Tiden; -
da var der Sumpe, hvor der nu er Gaard,
og Ulv og Bjørn gik rundt, hvor nu staar Faar.
Jeg har ej fra Historien min Viden,
jeg følger helst min egen Almanak,
i Lyngtavl tegnet over Kistelbak.

Men han, som her blev viet Højens Fredning,
han var en modig, vild, skindskjortlet Hedning,
der faldt i blodig Kamp, i Odins Dyst;
jeg saa dem trække Pilen af hans Bryst.
Hans Grav, hans Sværd, hans Guld det arved jeg.
Hvor det er gjemt? - Det rager ikke dig!

Aa, det er længe, længe, længe siden;
selv flyder jeg nu som et Vrag paa Tiden,
fordømt til Marterbaalet af en Viden
om det, som knap den Lærdes Gisning naar:
Aartusinders mulmslørede: Igaar,

Dog hvorfor dvæle ved et falmet Minde?
Langt hellere sin krumme Nakke stinde

og rende Hornet ind saa dybt man kan
i Nutidsdogmets dorske Præstemand.

Saa vil jeg da mit Skjæg paa Natten sprede
og eders Tanker mod min Vaaning lede;
thi ej blot Minder søger mig histnede,
der kommer andre Gjæster til min Rede.

Muldvarpen stikker tidt sin kolde Snude
med natlig Raslen mod min Jordtørvsrude;
Skarnbassen løber her og tigger Snus,
en Hestepære faar han i Kardus;
ham kan man ikke ha i ord'nligt Hus;
det Svin, han gaar med Skrotten fuld af Lus!

Og Tudsen med de mange Vorter paa
hun kommer kravlende paa slimet Taa
ind ad min Dør, saa tit det blot kan gaa,
og med et Svup hun sætter sig paa Bagen,
saa vil hun gnubbes under Dobbeltbogen;
men er jeg kort for Ho'det, kan det hænde,
hun faar et Troldspark i den bedste Ende.
Klørattenbenet gaar her tit og pisker;
den ynder godt, jeg sjældent tænder Lys.
I Juninattens første Morgengys
Firbenets Svans mig under Næsen visker.
Og bag ved Ovnen i en rolig Krog
jeg har min Skjødehund, den fede Snog;
"han ruger paa en Cyprianus-Bog,
jeg fra en gammel Præst i Sevel stjal
en Nat, han havde sig en Perial.
En gammel Trolde han maatte sig jo kjede,
om ikke han fandt paa lidt Spas dernede;
jeg har den nyskeligste Fuglerede
med fire søde Hugormunger i,
og naar man bare de smaa Puds vil drille,
aa, saa kan deres smalle Tunger spille
præcis som Brodden paa en tirret Bi.

274

Ak, de har kortet mig saa mangen Kvide!
Jeg lærer jo de smaa den Kunst at bide
paa rette Sted med Virkning og Forstand,
saa ikke Biddet blir det bare Vand,
men skjult og successive slaar sin Mand.
Jeg holder Knoen hen, de styrter frem,
de hugger til, min S'æl, med Fynd og Klem!
Naar rigtig arrigt de med Halen svinger
og falder an imod min lodne Finger,
jeg ler, saa Højens Kampestene springer!
Og har den Smaa saa gjort sit Svendestykke,
jeg følger ham til Dørs med mit: Til Lykke!

Helhesten dumper tit min Dør forbi;
for den Slags "fint Besøg" jeg helst er fri,
han er en skumsk Person og gaar og rager
i mange Ting, hvori jeg nødig tager.
Han er en Krikke, Fanden engang sko'de,
et Fjols, en Fæhas, uden Spor af Ho'de.
Desuden er han ej af rigtig Trolde-slægt,
og derpaa maa der lægges megen Vægt.

Nej, saa er Lygtemanden noget andet;
skjønt ogsaa hans Familieskab er blandet,
en Friskfyr er han, det har tit jeg sandet;
kun Skade, Manden stinker saa forbandet.

Jeg ser ham færdes tit langs Karup Aa;
han gaar, som med en Fjandbo-Donner paa,
med Blus paa Lampen og med Lygten tændt
han kredser om det vaade Element.
En Hopsa danser han med Tørveskruen,
og Pyttens Paderokker stryger Buen.

- I Daugbjergdaas der bor min Bedstefar,
med ham jeg fik mig tit en Passiar.
Naar alting tav, og Maanen hang saa klar,
jeg satte mig saa tit paa Højen op,
han sad alt bred og tung paa Daasens Top;
hans Huekvast mig hilsende med et Nik,
hans Pibe damped, Svaret kom og gik;
275 alvorligt Lyngen nikkede til vor Tale;
Fjends Herreds lange, dybt nedskaarne Dale
sig strakte lyttende i Aftensvale;
en Nøkkerose rejste sig paa Taa,
hvor Sivet stod og kjæmmede sine Smaa
ved Bredden af en ensom Mølledam;
de lurede, de Skjælmer, men fik Skam;
den Bjergmandstale gik dem lidt for højt,
af Meningen forstod de knap en Døjt.
Det samme gjør vel I, saavidt jeg ser,
nu skal jeg ikke sige meget mer.

O, Bedstefar han har slet ingen Nød,
af Grøftemudder deigner han sit Brød,
og fra den gamle nære Højemose
hans Kone henter Vand i sin Stunthøse
og holder til hans gamle Mimremund;
kanske en Tudse ligger paa dens Bund,
ah, det var Smaus! Ja, Bedstefar kan drikke,
naar Tørsten tit maa *mig* i Struben stikke.

Vi Trolde kan som andre *sultne* blive;
saa ta'r jeg én af mine Flinteknive
og skjærer mig en lækker Graastensskive
og smører Blevver paa; den Melmad er solid;
man slikker Fingren efter sidste Bid.

Godnat, du gode gamle Aakjær By
med dine Gaarde under Nattens Sky,
dig vil jeg intet ondt, du gav mig Ly
i Højen her. Men Kirken hist i Fly,
der staar og knebrer med sit Klokkebly
ved Aftentide som ved Morgengry,
den sendte jeg en Gang en Mindesten,
som dem man rejser over Kjæmpers Ben,
jeg slængte den i Luften med et Kast
-saa Neglene paa mine Fingre brast.
Jeg siger jer, den Sten, den havde Hast!
Men var det ikke ret en evig Skam,
jeg sigtede fejl, fik ej paa Taarnet Ram,
til Bunds gik Stenen, plump! i Fleskidam.

276

Min Kone, som saa til, - hun er lidt hed,
da Stenen rendte vild, hun blev saa vred,
og hug mig her i Skjægget blindt og brat,
som naar et Lyn slaar ned i Daugbjerg Krat.
Min gik forkert - sligt virker altid klamt -
men Mærens, kan I bande, *den* var ramt!

Farvel, nu skal man ned og pudse Svansen,
om lidt saa ser I mig igjen - i Dansen.

Jeg tager nogle med af mine smaa,
som Pigerne kan ha' at slege paa.

Juni 1908 .

MAAGEN .

Vær hilset du Maage ved Sallinglands Kyst,
med Stormenes Stænk paa dit skumhvide Bryst,
med Brændingens Tang om din buttede Taa -
du Vejlernes Vægter, hvad vogter du paa?

Du lægger saa kjælent dit Hoved paa Sned;
saa har du en Rede bag Rørholmens Bred;
du næbber saa tænksomt dit dunede Skrud;
saa venter du Unger, før Ugen gaar ud.

Og tripper de frem under Rørenes Skjæg
med spæde smaa Spor over Vadernes Klæg,
da dikker dit Hjærte af moderlig Lyst,
da glimter din Vinge saa vidt under Kyst.

12/6 1908.

HØVL OG KNAST .

Høvlen gik:
galant! gelik!
saa Bænkens Planker sukked,
frem og frem
mod Brættets Bræm;
dér stod en Knast og mukked:

277

"Jeg er fast,
for jeg er Knast,
mig tør du ikke bide,
jeg gir Skaar,
som stedse staar
i Æggens blanke Side!"

Høvlen bed;
den blev saa vred
ved disse Hovmods-Finter;
Jærnet klang,
og Planken sang,
og Knasten røg i Splinter!

14/6 1908.

OLE STAM .

Der stod en lille vred Mand,
en tæt Mand, en bred Mand,
der stod en lille vred Mand,
og det var Ole Stam.

Han talte fra et Stenhæld
om Lovbrud og Méngjæld,
hans Tale klang som Stensmæld
imod en Krigerhjælm:

"Der staar nu Svend blandt Standsmænd,(
blandt Kongsmænd og Klansmænd;
men hvor er vore Landsmænd
fra Bælt og Vesterhav?

Skal Retten krænges bagvendt,
og Svig gaa som dagkjendt,
staar Danmarks Gaard som tagbrændt,
Ruin fra Aas til Syld.

*
- 278

Til Loven blir istandsat,
er du Svend, en bandsat,
og Krig og Tvedragt landsat
saa langt vor Kyst har Næs.

Sligt raaber jeg mit Nej til,
thi Valgfif og fejgt Spil
det faar man aldrig mig til,
det sværger Ole Stam."

Saa strøg han bredt sit Fuldskjæg,
sprang tungt ned mod Muldvæg,
mens Kongekaabens Guldlæg
i gylden Harme skjalv.

Men Svend drog ud til Spærkryst,
til Bloddaad i Nærdyst,
kløv Danmarks Barm i Hærlyst;
sandt spaa'de Ole Stam.

- Vi finder let en bred Mand,
en glat Mand, en skred Mand,
men giv os tit en *vred* Mand
som denne Ole Stam.

Ja, var der altid Mænd til,
der ej vil, hvad Svend vil,
men lægger Ryg og Lænd til,
naar Lykkens Læs staar fast.

20/6 1908.

LOKESÆD .

Loke han saar,
Loke med Smil over Hederne gaar;
tror du, det bare er Dis eller Fam,
hvad han saa bredt over Sletterne slænger,
ser du da ikke, hvor Hyrde som Lam,
begge bag Busken med Ørerne hænger.

279

Loke han saar,
Loke med Smil over Vangene gaar,
Klinten rasler i Bondens Rug,
Sæd og Stængler faar rustne Stjerner.
Meldrøjeaxet med bulden Bug
lyser haansk over syge Kjærner.

Loke han saar,
Loke med Smil mellem Gaardene gaar;
Giften triller i Grisens Trug.
Løggen stenter mod Kirkens Ruder,
Ufred daler paa Disk og Dug,
Sot og Syge paa Vuggens Puder.

Loke han saar,
Loke med Smil gennem Thingene gaar;
mærked du, Husmand, lidt Lovklipperi,
fik du et Risp i dit Fattigmands-Øre,
da er det Lokesæden i Hi,
som nu har spiret bag "Udvalgets" Døre.

Loke han saar,
Loke med Smil gennem Domhuset gaar,
Retssværdet hænger med Rust i sit Ri,
Rigsæblet slet om Fortryktheden værner,
Lokefrøet blev Ormen deri,
huled det ind til de raslende Kjærner.

Loke han saar,
Loke med Smil gennem Tronsalen gaar;
se, hvor han tér sig med Titler og Tugt!
Ordener strør han som Sukker for Fluer,
Hofmandens Ryg faar en spørgende Bugt,
Æsler af Faget bli'er blide som Duer.

Loke han saar,
Loke med Smil gennem Hjærterne gaar,
Smiger han drysler, hvor Ørene klør,
Rænker han rinker som Humle om Staver,
høster saa siden i blideste Bør
Fejghed i Skjæpper og Frafald i Traver.

280

Loke han saar,
Loke han slænger sin Sæd, hvor han gaar.
Vogt da paa Spiren i Sjælenes Bund,
værn om din Rankhed, dit mandigste Eje;
der hvor han møder en rankfødt og sund,
er der slængt Staal paa den Snigendes Veje.

LØWN. OG SAND .

Tho wal er a en simpels Mand,
der haar kuns lidt aa fred:
en Hus paa naple en Tønd Land,
en Kow, en Kal, en Bed.
Wor Brød er bar, wor Tilme tar,
vi Folk ve'æ Uderand;
te derfor vi er minder ward,
er mie Løwn end sand.

Wal maa den fatte ta hans Skrop,
hvor Peng ka klaar det mjest,
hvor den, de løwter høttest op,
er den, der haar de flest.
Ja, Peng ka laan den down en Pud
og fyld en Fraadsers Spand,
men te de ka gjør Mænd af Klud
er mie Løwn end sand.

A fraager ett den mindste Krumm
om Guld og Grunkers Lyst,
ett hwad du bærer i di Lomm,
men nærer i di Bryst;
staar der en Usling i di Hjat,
en Dosker baag di Pand,
da er di Peng, di Rang, di Skat
laant mie Løwn end sand.

*
- 281

Det war jo da en sølle Mand,
hvor saa hans Taal haaj Vægt,
der fræ hans Stud sku hint Forstand
og fræ hans Hejst Respægt;
fand han saa Vej te Kongens Burd,
ja, sjel te fremmed Land,
er al hans Tragten, Lyw og Urd
møj mie Løwn end sand.

Og haar du wot en syndig Slog,
mod Fattefolk en Hwal,
æ Præjst vil rues dæ, for og baag,
blot der betaales wal;
men er æ nu ett mie end stræng,
ja næjsten aa forband:
Den Rues, der koster aalflest Peng,
er mie Løwn end sand.

En Grev er faale høt paa Stro,
a ka nap kikk derop;
hans Dragt er laa med Silkitro,
min slovrer om mi Krop.
Men læ ham rid wos Smofolk nied
og lurk af Gylden-Kand,
hans Stads, hans Fjas, hans Muderhied

er mie Løwn end sand.

De Pisk, som han og hans haar laa
i Wolker paa wor Ryg,
de vender wal tebaag en Daa
med Klem og Attertryk.
Vi sejler med en Krown i Mast,
men Mand og Skif maa strand,
hwis det, vi fører i wor Last,
er mie Løwn end sand.

*
- 282

Aah, Lykkens Ævler smides ue,
for vos aa tykk, iblind;
jæn fand en rødden, jæn en sue,
enaan dem rød og trind;
jæn fæk en Lispund, jæn en Kwint,
jæn ber, enaan maa band;
te *de'er* , som Worherr haar tint,
er mie Løwn end sand!

Nej, vi faar hjælp wos sjel af Syk
og ett blyw mutt og matt,
ihwad der tynger paa wor Ryg
og klemmer om wor Hjat.
Ka do ett gaa med lapped Trøj
og livvel løwt di Pand,
da er di Ward kuns Pyt og Pøj
og mie Løwn end sand.

Ja, nok er a en fatte Mand,
det maa a tit bekjend!
mi Ryg tar Kuld, mi Støwl tar Wand,
mi Peng faar jawnle End;
mi Kuen maa legg med Halm te Lej
og malk te fremmed Spand;
- men derfor læ sæ spark og trøj
ska blyw mie Løwn end sand!

Juni 1908 .

MIN FØDEBY .

Der gaar en Aa i min Faders Eng,
den kan jeg ingensinde glemme,
den gled som Drøm om min Barneseng
med blød og klukkende Stemme,
den favner varligt en lille By,
hvor Kavlingblomsten er altid ny,
og Aa og Kjær
og Byen her
det kaldes under ét for Aakjær.

*
- 283

Her kukker Gjøgen saa sent om Kvæld,
mens Høgen spejder fra Kaphøje,

og Alfer danser om Kildens Væld
i Taageskjørt og Kjæruldstrøje,
og Klokken toner saa dybt og stort
om det, vi Mennesker ej fik gjort;
thi Kløkkeklang
og Hyrdesang
forenes godt paa grønne Enge.

Her sad vi smaa ved vor Moders Rok
og hørte Speltetenen snurre,
for Døren galed den hvide Kok,
hans Høne sov bagved en Burre;
en Valmu funkled ved Hjemmets Gavl,
om Syldens Sten jog der Myrekravl.
Maaske lidt smaat,
men dog hvor godt
at mindes sligt blandt alt det store!

Kanske er Æblerne her lidt smaa,
kanske en lille Kjende sure,
men Rugen knejser saa højt paa Straa
og skjæpper godt bag lave Mure.
Ved Davren faar du ej mange Ord,
man gjemmer Skjæmten til Nadverbord.
En Dugfaldsstund
fra Dalens Bund
her ræktes mig min Hyrdefløjte.

Har Aakjær strøget sin tunge Le
og grebet bredt de krumme Knage,
du Mand fra Staden, kom ud og se,
hvor lange Trin en Knøs kan tage,
hvor Neget bindes med lette Baand
af Aakjærpigens adrætte Haand;
hun svinger ej,
men følger dig,
din Hjælp i Høst, din Glut i Dansen.

284

Omkring dig kredser i Sten og Jærn
den vide Verdens Landeveje,
men set af ingen din Arbejdskværn
du maatte bravt i Skyggen dreje.
Saa lev da stedse her i din Dal
med Hedelærker for Nattergal,
og stak dit Hø
ved Aa og Sø
i denne Krans af disblaa Banker.

Juli 1908 .

KVINDEVALGRET .

DER SKRIDER I LYSET ET FRELENDE TOG,
det kalder ved Smaamandens Døre,
paa Lovgiver-Porten det rungende slog,
selv døveste Drog maa det høre.

Det sender sit Bud til hvert eneste Hjem,
og Hænderne vinker, hvor Toget gaar frem.

De Mørkets Dæmoner, som Natten har dulgt,
bortglider paa Flagermusvinger,
og Frihedens Alfer, som Toget har fulgt,
de søndrede Lænker hensvinger.
Og Manden slaar Følge med Sindet i Brand;
men Kvinden hun tøver med Øjet i Vand.

Thi hvor skal hun tage det villende Mod,
som Guderne nægted de svage!
Vemodig hun løfter sin hildede Fod
og stirrer mod Vuggen tilbage.
Dog Maalet har luet, og Længslen er vakt,
en Dag vil den voxte til flammende Magt.

For længe hun sad under Formynder-Arm
og leged med Pynt og med Dukker,
for længe - som Fugl i sin gitrede Karm -
hun nipped til Smiger og Sukker;
men snart vil hun vaagne af Smigeren mæt,
da gnider hun Øjet og kræver sin Ret

285

Den gudskabte Ret, som hos tænkende Mænd
staar adlet blandt Jordlivets Goder,
den skulde du nægte din kjæreste Ven,
din Hustru, din Søster, din Moder!
Nej, delte de Byrden i Felt som i Lejr,
hvor skjændigt at nægte dem Part i vor Sejr!

Hvor Mændene brydes med Klinge og Kno,
der skulde hun tyssende træde,
hvor Skjæbnerne trampes med sømslagne Sko,
der vilde hun Saarene væde;
det Ømhedens Sind, som er Himlenes Skjænk,
med hende da smykked vor Lovgiver-Bænk.

Befrielsens Mærke staar tegnet i Sky'n
omkring i de fødende Lande,
og Luften er svanger med Torden og Lyn,
og Kravene stiger som Brande.
Agnete, vær vaagen, det ringer mod Dag,
snart Havmanden slipper sit kvælende Tag!

20/7 1908.

KO OG HJORT .

HVOR LEHNSGODSET DÆKKES AF SIN MILELANGE SKOV,
der høstes intet Brød, og der synger ingen Plov;
uplukket Bærret raadner om Blodbøgens Rod,
mens dovne Snegle lever paa den bredeste Fod.

Og der hvor Grøften siver bag en frønnet Plankebro,
der staar en gammel vommet og kantet Husmandsko;

de lange, tynde Klove de fransker et Korn,
og venstre Øje trues af det kringlede Horn.

Forlængst hun har opslikket hvert ædeligt Straa,
hver Skræppe og hver Vejbred, som Mulen kunde naa,
og hun har strakt sit Hampetøj, ja Nakken nær af Led,
saa hendes gamle Øre det svider derved.

286

Nu staar hun der og vender saa langsomt sin Skraa;
stort er det sagtens ikke, Fæho'det tænker paa;
det bulper i Vommen af Tomhed og Vind,
en Taare skrider skjævt ad den skindmagre Kind.

Da dryner hun og vaagner af sin fæiske Drøm,
hun jager rundt i Rebet som stukket af et Søm,
hun brøler vildt mod Skoven og snuser til sin Pæl,
en Oprørsognist har fænget i en Drøvtygger-Sjæl.

Derinde ligger Skoven, saa bred og saa lang,
med grødegrønne Sletter og Græshoppesang.
Skovsyren breder Tæppet under Bøgeskyggens Læ,
og Svingeldusken dikler Ungbirkens hvide Knæ.

Og her staar hun og svelter over Grusvejens Spor,
mens Skovens Dufte turrer de brede Næsebor;
hun snøfter ind og svælger hver Luftning lind og varm,
mens dobbelt Sulten knurrer i den rumlende Tarm.

Med ét hun buer Ryggen og den benede Krop,
og med et Stød hun vrister sin Pæl af Gruset op;
det gamle Øre svider helt blodigt derved,
og Yveret det slænger, mens hun slunter afsted.

Hun braser ind i Skoven ad den korteste Vej,
"Adgang forbudt" og "Skovfred" - hun ænsrer det ej!
Hvor urørt Engen lyser af Borst og Gyldenris,
der snuser hun sig frem til det tabte Paradis.

Den hvasse Tunge smutter som en Slange hid og did,
de blanke Græsstraa hviner, naar Tanden faar Bid,
og indefra hun trindes om Lænder og Lysk,
mens nedtraadt Mynten dufter romantisk og kysk.

- Brat slingrer over Græsset en Skygge lang og sort,
og høj og kodespændstig fremskrider en Hjort;
Græshoppen gjør en Pavse og Skovfrøen flyr,
mens knejsende sig nærmer det junkerlige Dyr.

287

Han bærer som sædvanlig saa hoven den Hat,
som Gud ham i et Lune paa Panden har sat;
hans Øjne skuer koldt over duvende Græs,
mens Næsens Fløje dirrer under Prustningens Pres.

Det huer ej hans Højhed at dele Skovens Ro
med denne Plebejer af en vommet Husmandsko,
hun staar ham i Næsen som Sennep og som Stank,
vil Skroget ikke flytte, jagu' faar hun Bank!

Først prøver han de Kunstkneb, der har bragt Sejren før,
og vredt han krummer Halsen som Mosens Vind et Rør;
men Koen hun vralter saa tungt og saa trygt,
hun kjender vel til Sult men kun lidet til Frygt.

Men Koens plumpe Flegma gjør Hjorten bindegal;

Standsåeren staar i Bobler bag hans tykke Pandeskal:
"Det ligner godt det dumme, plebejiske Pak
at pytte ad min Krone og min junkerlige Tak!

Der slæber hun ved Øret sin skidne Tøjrepæl,
med Snavs paa Laar og Lænder og Skarn paa sin Hæl,
for sløvt ved Aftentide at malke Strippen fuld
til Hyttens kirtelsyge, forsømte Børnekuld.

Men jeg gaar frit paa Sletten og frit i hver Mands Korn
og sænker mod Protesten mit højtakkede Horn,
unyttige Skoves unyttige Drot,
en Yndling af min Frænde i det grevelige Slot!"

Det var omtrent de Tanker, han ytrede gennem Fnys;
da gik der op for Koen et osende Lys:
"Den Fyr paa disse stilkede, skabagtige Ben
har maaske Ondt isinde mod en skikkelig én!"

Ej længere hun naa'de i sin trevne Tankegang,
før Hjorten sine Takker skraatrammende svang;
de suste ned og fældede et saadant Ribbensstød,
at Koens Harm og Smerte som Brøl af Struben skød.

288

En Kamp der nu begyndte, som næppe før er set;
ej nogen turde gjætte, hvem tørst sattes Bét;
thi Junker Hjort han fjedred og fægted og sprang,
mens Koens Klove strittede og fire Patter svang.

Og langt igjennem Skoven lød Hornenes Knald,
Kopandens dumpe Støden, Gevirets rappe Fald;
thi Hjortehugget ramte fraoven og ned,
men Koen hun "gik under", marvgruttende og bred.

Mod denne voldske, plumpe Bersærke-Boxerkunst
var Spændstighed og Gratie i Længden omsonst.
Da Hjorten vilde flygte med Mulen fuld af Blod,
to Hornspyd i hans Bringe de bødlede imod.

De tykke Kohorn rased, mens Øjnene saa rødt,
og vildt henover Sletten blev Hjorten baglænds stødt,
indtil imod en Stamme han førtes saa fast,
at Hornstødet braged i Ben som i Bast.

Her trak den Vrede Vejret, og Hjorten styrted væk
i hinkende Spring efter talrige Knæk.
Men Koen hun rejste en Brølen saa lang,
at Lehnsskovens Sletter de skogrende klang.

- - Du Husmand derhjemme paa din simestukne Lo,
naar vil *da* stinde Nakken en Dag som din Ko!

12/8 1908.